

Sygn. akt XVII AmE 168/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania J. G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 lutego 2020 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od J. G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 168/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 26 lutego 2020 r., znak: (...), na podstawie art. 168 pkt 11a, art 169 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261 - dalej: „ustawa OZE”) w związku z art 170 ust 4 pkt 1 i 70 pkt 2 ustawy OZE oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, dalej: Kpa.) i art. 90 ust 1 ustawy OZE, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wymierzenia przedsiębiorcy Panu J. G., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: (...) J. G. z siedzibą w K., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1. przedsiębiorca Pan J. G., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) J. G. z siedzibą w K. nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy OZE tj. obowiązku przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 52-55 ustawy OZE, poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 r. znak: (...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art 52 ust 1 ustawy OZE w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych,

2. za niewywiązywanie się z obowiązku opisanego w punkcie pierwszym wymierzam przedsiębiorcy Panu J. G., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: (...) J. G. z siedzibą w K., karę pieniężną w kwocie 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód J. G., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) J. G. z siedzibą w K., wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- naruszenie art. 133 k.p.c. przez niedoręczenie odwołującemu się decyzji z dnia 5 marca 2018 roku, znak: (...) (...) (...) i wymierzenie odwołującemu się kary pieniężnej w kwocie 10.000,00 zł w sytuacji gdy odwołujący się nie miał możliwości zapoznania się z ww. pismem i ustosunkowanie się do niego.

Mając na uwadze powyższe wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania,
2. zasądzenie od Prezesa URE na rzecz odwołującego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 5 marca 2018 r. znak: (...) (...) (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej: Prezesem URE), działając na podstawie art 70 ustawy OZE, wezwał przedsiębiorcę Pana J. G., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: (...) J. G. z siedzibą w K. (zwanego dalej: Przedsiębiorcą) do przedstawienia w ciągu 21 dni od dnia otrzymania wezwania informacji dotyczącej dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego . /k.1-8, 9 akt adm./

Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie w wyznaczonym przez Prezesa URE terminie. / bezsporne/

Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z niewywiązaniem się przez Przedsiębiorcę z obowiązku wynikającego z art 70 pkt 2 ustawy OZE. Pismem z dnia 24 maja 2019 r., znak: (...) (...) (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz wezwał Przedsiębiorcę do przedłożenia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, szczegółowych wyjaśnień w powyższej kwestii oraz przesłania dokumentów mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu. /k. 10-11, 12 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 18 czerwca 2019 r., Przedsiębiorca udzielił odpowiedzi na ww. pismo Prezesa URE z dnia 24 maja 2019 r. załączając wymagane dokumenty w postaci „Załącznika 1A”. /k. 13, 14-15 akt adm./

Pismem z dnia 8 listopada 2019 r., znak: (...) (...) (...) (...), na podstawie art 10 § 1 w związku z art. 73 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. /k. 17, 18 akt adm./

Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym, jednakże złożył dodatkowe uwagi i wyjaśnienia w piśmie, które wpłynęło do URE dnia 11 grudnia 2019 r., oraz w piśmie z dnia 16 grudnia 2019 r., które wpłynęło do URE dnia 31 grudnia 2019 roku. /k. 19, 21-22 akt adm./

W dniu 26 lutego 2020 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer (...). (...)(...) /k.24-26 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Strony nie wystąpiły o przeprowadzenie rozprawy, natomiast rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne, wobec czego wystąpiły podstawy rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 70 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261 - dalej: „ustawa OZE”) Prezes URE ma prawo: żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 41 ust. 1, w art. 42 ust. 1, w art. 44, w art. 45, w art. 48, w art. 49 oraz w art. 52-55. Zgodnie natomiast z treścią art. 168 pkt 11a ustawy OZE, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przedstawia Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art 70 pkt 2 ww. ustawy. Według treści art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy OZE wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadku określonym w art 168 pkt 11a wynosi 10.000,00 zł.

Powód podniósł w treści odwołania, że nie została mu doręczona decyzja z dnia 5 marca 2018 roku, nie odebrał decyzji osobiście. Nie odebrał jej również żaden z domowników. Powód wskazał, że o decyzji z dnia 5 marca 2018 roku odwołujący się dowiedział się po wszczęciu postępowania administracyjnego, tj. 24 maja 2019 roku. Podniósł, że nie miał zatem możliwości ustosunkowania się do decyzji z dnia 5 marca 2018 roku. Nie miał on świadomości, że taka decyzja została w ogóle wydana.

W przekonaniu Sądu powyższe twierdzenie powoda jest niezasadne. Wezwanie z dnia 5 marca 2018 roku, znak: (...). (...)(...) zostało doręczone na adres powoda w dniu 28 maja 2018 roku, przesyłkę odebrała osoba uprawniona do jej odbioru. (k. 9 akt adm.). Po raz kolejny przesłano to samo wezwanie z dnia 5 marca 2018 roku, na ten sam adres. Wezwanie zostało doręczone w dniu 9 stycznia 2019 roku, tym razem przesyłkę odebrał osobiście powód (k. 9 akt adm.). Z uwagi na wejście w życie przepisu art. 168 pkt 11a ustawy OZE w dniu 14 lipca 2018 roku, wezwanie z dnia 5 marca 2018 roku, doręczone powodowi w dniu 9 stycznia 2019 roku jest skuteczne. Termin na udzielenie odpowiedzi upłynął zatem z dniem 30 stycznia 2019 roku. Tym samym, twierdzenie powoda, jakoby o treści wezwania z dnia 5 marca 2018 roku powód powziął dopiero wraz z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania administracyjnego z dnia 24 maja 2019 roku w przedmiocie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej – tj. w dniu 17 czerwca 2019 roku jest nieuprawnione.

Powód podniósł również, że powyższe żądanie powinno zostać skierowane do lokalnego oddziału (...), ponieważ liczniki cyfrowe mają zainstalowany internetowy przesył danych, a ich odczyt jest dokonywany w lokalnym (...). Zatem odwołujący się nie miał dostępu do odczytu tego licznika.

W odniesieniu do powyższego należy przyznać rację pozwanemu, który wskazał w odpowiedzi na odwołanie, że zgodnie z przepisem art. 70 ust. 2 ustawy OZE Prezes URE może żądać przedstawienia informacji dotyczących wykonywanej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, w tym informacji dotyczących sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej. Zasadnie przyjął, że przepis art. 70 ustawy OZE nie uzależnia uprawnienia Prezesa URE do żądania informacji od zaistnienia jakichkolwiek przesłanek, w szczególności od faktu posiadania już informacji

przez Prezesa URE, możliwości uzyskania takich informacji w inny sposób, w tym od innych podmiotów. Zasadnie też zauważył pozwany, że „operator sieci dystrybucyjnej mógłby udzielić Prezesowi URE informacji wyłącznie w zakresie ilości energii elektrycznej wprowadzonej do sieci elektroenergetycznej (względnie ilości energii elektrycznej brutto, zmierzonej na zaciskach generatora, jeżeli licznik byłby zainstalowany w tym miejscu), natomiast niewątpliwie nie posiadałby wiedzy w zakresie ewentualnej sprzedaży tej energii, co było jedną z podstawowych informacji wymaganych od adresatów Wezwania.”

Nie ulega również kwestii, że nieudzielenie przedmiotowych informacji żądanych wezwaniem z dnia 5 marca 2018 roku, w terminie określonym przez organ, pomimo skutecznego wezwania powoda, stanowi popełnienie deliktu administracyjnego, o którym mowa w treści art. art. 168 pkt 11a ustawy OZE. Niezasadnie powód twierdził, że wypełnił przedmiotowy obowiązek, wraz ze złożeniem pisma z dnia 18 czerwca 2019 roku. Powyższe zostało bowiem dokonane po terminie wskazanym w wezwaniu z dnia 5 marca 2018 roku.

Niewypełnienie przedmiotowego obowiązku skutkuje nałożeniem przez Prezesa URE kary pieniężnej, o której mowa art. art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy OZE, tj. w wysokości wprost przez ustawodawcę określonej, czyli w wysokości 10.000,00 zł.

Dodać tu należy, że odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł. Z tego też względu, brak było podstaw do przyjęcia, iż przewidziana przez ustawodawcę kara we wskazanej wysokości jest rażąco dotkliwa. Zasadnie też przyjął pozwany, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Z treści art. 174 ust. 2 ustawy OZE wynika wyraźnie, że odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej możliwe jest w sytuacji zrealizowania obowiązku, zanim Prezes URE powziął wiadomość o powstałym uchybieniu. Przekazanie żądanych odpowiedzi dopiero po wszczęciu postępowania (czyli jak w przypadku powoda, o czym już wyżej była mowa) skutkuje brakiem możliwości odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska